PRIMA MEA LECTURĂ

CAMPION LA CITIT 6

PEPPER

PISOIAȘUL MISTERIOS

PESTE 500 000 DE EXEMPLARE VÂNDUTE ÎN LIMBA ROMÂNĂ!

Holly Webb

LITERA

PRIMA MEA LECTURĂ

CAMPION LA CITIT 6

PEPPER

PISOIAȘUL MISTERIOS

PESTE 500 000 DE EXEMPLARE VÂNDUTE ÎN LIMBA ROMÂNĂ!

Holly Webb

LITERA

PRIMA MEA LECTURĂ

CAMPION LA CITIT 6

PEPPER

PISOIAȘUL MISTERIOS

PESTE 500 000 DE EXEMPLARE VÂNDUTE ÎN LIMBA ROMÂNĂ!

Holly Webb

LITERA

PRIMA MEA LECTURĂ

CAMPION LA CITIT 6

PEPPER

PISOIAȘUL MISTERIOS

PESTE 500 000 DE EXEMPLARE VÂNDUTE ÎN LIMBA ROMÂNĂ!

Holly Webb

LITERA

PEPPER,

PISOIAȘUL MISTERIOS

Pentru Hannah

Holly Webb

PEPPER,

PISOIAȘUL MISTERIOS

Ilustrații de Sophy Williams

Traducere de Ana Dragomirescu

LITERA
București

The Mystery Kitten

Holly Webb

Copyright text © 2020 Holly Webb Copyright ilustrații © 2020 Sophy Williams Ediție publicată prin înțelegere cu Stripes Publishing Ltd., Londra

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro www.litera.ro

Pepper, pisoiașul misterios Holly Webb

Copyright © 2021 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Ana Dragomirescu

Editor: Vidrașcu și fiii Redactor: Delia Zahareanu Copertă: Andreea Apostol Prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României WEBB, HOLLY

Pepper, pisoiașul misterios / Holly Webb; trad.: Ana Dragomirescu – București: Litera, 2021

ISBN 978-606-33-7133-2

ISBN EPUB 978-606-073-540-3

I. Webb, Holly

II. Dragomirescu, Ana (trad.)

82–93–34=135.1

778.534.6

Capitolul 1

Elsa se gândea că era tare ciudat să-și înceapă Crăciunul așa. Școala se încheiase cu o zi înainte și fetei i se părea că ar fi trebuit să scrie toți felicitări sau să pregătească mâncărurile de sărbători împreună cu ai săi. În schimb, ea alerga de colo până colo, încercând să-și amintească în care cutie își pusese puloverul mov și unde erau micile sale pisici de porțelan.

Casa arăta complet goală. Doar cutii peste cutii ce așteptau să fie încărcate mai târziu, în cursul dimineții, în camionul firmei de mutări. Patul ei se găsea încă în camera pe care, până atunci, o împărțise cu Sara, dar Elsa își petrecuse noaptea într-un sac de dormit, căci așternuturile, pilotele și pernele fuseseră împachetate.

Era palpitant, dar și înfricoșător. Noua lor locuință se afla departe, la două ore de mers cu mașina. După Crăciun, tata urma să aibă un nou loc de muncă, iar Elsa și Sara aveau să meargă la alte școli.

Totul se schimba.

– Elsa, cum merge? Gata cu împachetatul?

Tata băgase capul pe ușa dormitorului. Elsa își zise în gând că părea foarte fericit. Dar și un pic stresat. Ultimele câteva zile fuseseră foarte încărcate.

– Cred că da.

Fata se răsuci încet, cercetând dormitorul straniu, rămas pustiu.

– Ești nerăbdătoare să ai camera ta în noua locuință? o întrebă tata, zâmbind larg. Acum n-o să te mai plângi că hainele Sarei sunt împrăștiate peste tot!

Elsa dădu din cap în semn de încuviințare. Își dorise de când lumea să aibă camera ei. Dar acum, că în sfârșit urma să se întâmple, nu știa cum va fi să

doarmă tot timpul singură. De fiecare dată când Sara rămânea peste noapte la prietenele ei, se simțea tare ciudat fără ea.

– Hai jos, scumpo! îi zise tata. Trebuie să mănânci ceva la micul dejun. O să fie o zi lungă.

Elsa îl urmă, dar în vreme ce tata cobora treptele, fata se opri pentru o clipă în pragul camerei și se uită înapoi.

– O să fie bine, își spuse ea, încrucișând degetele. O să fie…

Pisoiul se împiedică de scândurile prăfuite ale podelei și mieună supărat. Îi era foame și nu știa unde dispăruseră cu toții. El adormise în colțul îndepărtat al podului, pe jumătate înfășurat într-un cearșaf care acoperea niște mobilă. Îi plăcea acolo. Cei patru frați și surori ai lui se zvârcoleau, dădeau din picioare și se fâțâiau așa de mult, încât uneori era bine să doarmă un pic mai departe.

De obicei, mama venea și-l gonea înapoi în culcușul pe care-l făcuse pentru ei într-o ladă cu haine vechi, dar în dimineața aceea se trezise de unul singur. Podul era înghețat, iar pisoiul tremura îngrozitor, rotindu-și privirea în căutarea familiei lui. Se poticnea, adulmeca și mieuna, însă nici urmă de pisoi ascunși în spatele cutiilor sau așteptând să iasă de sub fotoliul ponosit.

Toți dispăruseră. Motănelul se opri în loc, cu ochii la fostul lor culcuș. Încă simțea mirosul mamei și al celorlalți pui. Vedea până și adânciturile în care se ghemuiseră cu o noapte în urmă. Opintindu-se, se căță trist peste marginea ruptă a cutiei și se strecură într-un pulover zdrențuit, încercând să se încălzească.

Un frățior sau o surioară scăpase o fărâmă din puiul gătit pe care mama îl adusese sus pentru ei, iar motănelul îi simți mirosul. Nerăbdător, amușină după bucățica de mâncare, pe care o înfulecă. Apoi se încolăci în pulover, așteptând ca mama lui să se întoarcă după el. Știa că avea să vină curând. Era sigur.

Elsa stătea turcește în mijlocul patului și se uita la noua ei cameră. Era așa de mare! Când veniseră să vadă casa, încăperea fusese plină de mobilier. Îi era greu să-și imagineze cum avea să arate cu lucrurile ei. Tata îi promisese că o va lăsa să-l ajute la zugrăvit pereții, dar mai erau multe de făcut până atunci.

– Cred că tu ai o cameră mai mare decât a mea.

Sara băgă capul pe ușă și miji ochii, încercând să măsoare în gând.

– Nu fac schimb! spuse repede Elsa.

Se îndrăgostise deja de noua cameră și nu intenționa să i-o cedeze Sarei. Avea planuri cu ea. Avea să zugrăvească violet în locul vechiului tapet spălăcit și poate să adauge câteva luminițe. Pe astea putea să le obțină în curând, dacă tata avea să-i dea niște bani de buzunar în avans.

– Nu-i nimic, rânji Sara. Îmi place camera mea. Are o grămadă de rafturi și un șemineu vechi. E chiar drăguță!

– Ai despachetat ceva? o întrebă Elsa, privind către mormanul de cutii din fața ferestrei.

Ea își pusese câteva haine în dulap, dar atât.

– Totul, răspunse Sara înfumurată, iar Elsa oftă.

Ar fi trebuit să continue cu despachetatul, însă de fiecare dată când deschidea o cutie începea să se gândească la fosta lor casă și la prietenii ei…

– Grădina e grozavă, spuse Sara, croindu-și drum printre cutii și mergând să-și arunce ochii pe fereastră. Acum, că avem o grădină numai bună, categoric putem să ne luăm un câine. O să mă mai țin de capul tatei.

– Nu se vede grădina, e întuneric, bombăni Elsa.

Sora ei își dorea foarte mult un câine, însă ea nu era convinsă. Presimțea că, dacă aveau să primească unul, Sara urma s-o târască mereu în lungi plimbări înainte de școală. Elsei îi surâdea totuși ideea de a avea un superb cățeluș pufos, însă se imagina cuibărindu-se lângă el pe canapea.

– Văd părți din ea, insistă Sara. Iar vecinii au o trambulină, ai observat? Deci trebuie să aibă și copii.

Elsa dădu din cap cu speranță. Poate că respectivii copii mergeau la aceeași școală la care urma să meargă și ea. Fetița avea nouă ani, dar Sara avea unsprezece și începea gimnaziul, așa că ele nu aveau să fie împreună. Se gândea întruna la cum va fi să intre în școală de una singură. Micuța se scutură și se ridică pentru a deschide o cutie. Când era ocupată, nu mai avea timp să-și facă griji.

– Mă ajuți să pun toate astea la locurile lor? o întrebă ea cu glas rugător pe Sara, dar sora ei își dădu ochii peste cap.

– Nicio șansă. Îmi pare rău.

Și, aruncându-i Elsei un surâs încrezut, ieși valvârtej din cameră. Elsa oftă desfăcând capacul cutiei. De fapt, era chiar distractiv să se gândească unde să le așeze pe toate. Trebuia doar să privească mutarea ca pe un nou început.

Au mâncat pizza la cină, însă tata aproape că terminase de aranjat bucătăria și le spusese că, în curând, vor reîncepe să pregătească mese obișnuite.

– Când o să găsim formele pentru fursecuri, o să puteți face câteva steluțe de turtă dulce pe care să le atârnăm, sugeră el. Și trebuie să ne luăm un brad de Crăciun.

Îi zâmbi Elsei.

– O să fie distractiv, nu? Am putea să-l punem în fața ferestrei din living.

Elsa încuviință dintr-o mișcare a capului și încercă să-i zâmbească. Fusese destul de supărată când tata îi spusese că se vor muta din cauza serviciului său. Nu voia să-și părăsească prietenii. Pur și simplu, nu i se părea corect.

Acum aproape că se obișnuise cu ideea, însă tata încă își făcea griji pentru ea.

– Te fură somnul, spuse el câteva minute mai târziu, luând o bucată pleoștită de pizza din mâna Elsei. Du-te sus! Vin și eu imediat să-ți zic noapte bună.

Elsa căscă şi dădu din cap, însă cum ieşi pe hol, toropeala plăcută care o cuprinsese se risipi. Casa era mult mai veche decât cea în care locuiseră înainte. Avea podele care scârțâiau ciudat și colțuri întunecoase în care nu pătrundea lumina. Când puse piciorul pe prima treaptă, Elsa auzi un mic zgomot ciudat, ca un râcâit de gheare…

I se făcu frică și o zbughi pe scări în sus, ca și când ar fi urmărit-o ceva. Oare chiar o pândea cineva? Intră valvârtej în dormitor și se căţără iute în pat, gâfâind, cu genunchii strânși la piept. Dacă stătea ghem, poate că cine o urmărise pe scări n-avea s-o observe…

După un minut sau două, Elsa își scutură trupul. Bineînțeles că nu fusese nimic în spatele ei. Dar casa asta avea ceva. Ceva bizar, ca și când ea, Sara și tata n-ar fi fost singurele ființe dinăuntru.

Elsa tresări ușor când auzi voci venind de la parter, apoi un freamăt de pași și strigătul Sarei, „Noapte bună, Elsa!“, în timp ce trecea prin dreptul ușii. Fetița își ținu răsuflarea, după care chicoti și se duse la baie ca să se spele pe dinți. Era obosită, atât tot. Dormea pe ea și nu gândea limpede. Totul era în regulă. Totul avea să fie bine.

Până să urce tatăl ei s-o vadă, Elsa deja dormea buștean.

Se trezi mult mai târziu, încleștându-și îngrozită pilota în mâini. Dormitorul era cufundat într-un întuneric adânc, mult mai adânc decât cel din camera pe care o împărțea înainte cu Sara, și care avea un felinar drept în fața ferestrei. În încăperea ei de acum, se lăsase o beznă ca o catifea neagră și Elsa nu reușea să vadă absolut nimic.

Ce o trezise? Fata privi în jur gâfâind, de parcă tocmai ar fi alergat. Parcă trăia din nou momentul acela ciudat de pe scări.

– Tata e chiar vizavi… șopti Elsa ca pentru sine.

Putea să-l trezească în câteva secunde. Nu trebuia decât să se dea jos din pat…

Deasupra capului ei, ceva începu să zgârie și să tropăie… apoi scoase un țipăt. Fata se îngropă sub pilota trasă peste creștet, transformând-o într-un mic cort. Nu avea de gând să plece nicăieri…

Capitolul 2

– Nu există fantome, spuse Sara, dându-și ochii peste cap.

– Tu de unde știi?

Elsa o privea încruntată. Sara mereu avea impresia că ea le știe pe toate. Nici Elsa nu era convinsă de existența fantomelor, dar ceva categoric se întâmpla.

– Pentru că e o prostie! Pur și simplu ai avut un coșmar, asta-i tot.

– Visele pot să pară foarte reale atunci când ești în ele, încuviință tata. Dar acum, la lumina zilei, casa nu te mai sperie, nu?

Tata părea îngrijorat. El, Sara și Elsa discutaseră deseori despre moartea oamenilor, căci mama fetelor se stinsese pe când Elsa avea doi ani. Tata categoric nu credea în fantome. Le spusese asta.

– Dar când urcam scările? le atrase atenția Elsa. Atunci nu dormeam. Cum ar fi putut zgomotul ăla ciudat să fie un coșmar?

Sara se întinse și căscă.

– Probabil au pârâit scândurile din podea. Sau țevile de apă.

– E foarte probabil, zise și tata, dând din cap. Casa este un pic cam veche și scârțâie.

Elsa își înfipse furculița în porția ei de ouă prăjite. Sara părea să aibă dreptate, dar ea tot nu era sigură. Fusese ceva acolo, o știa. Ceva care stătea la pândă… aștepta. Scânduri care scârțâie, foarte bine, dar cineva trebuie să calce pe ele ca să le facă să scârțâie, nu? Deodată, Sara își ridică ochii cu un aer neliniștit.

– Nu crezi că era un șobolan, nu?

– S-ar putea să fi fost.

Elsa strâmbă din nas. Maisie, prietena ei de la școală ⁉de la fosta ei școală, își aminti ea), avea doi șobolani pe post de animale de companie. Iar ei într-adevăr dădeau din lăbuțe și zgâriau totul împrejur. Fetiței îi plăceau la nebunie șobolanii lui Maisie, pentru că erau amuzanți și numai buni de luat în brațe, însă avea îndoieli în privința celor nedomesticiți. Nu era sigură că voia să trăiască în aceeași casă cu ei.

– Tată! Șobolani!

Acum Sara părea îngrozită. Ei chiar nu-i plăceau nici șoarecii, nici șobolanii. După ce făcuse cunoștință cu cei ai lui Maisie, Elsa încercase să-i sugereze că șobolanii ar fi animale de companie potrivite, dar Sara refuzase cu îndârjire să-i primească vreodată în dormitorul lor. Nici tata nu se arătase foarte încântat, dar spusese că, după ce se vor instala, se va gândi la niște porcușori de Guineea.

– Sunt sigur că dacă ar fi fost șobolani, fosta proprietară ne-ar fi zis, răspunse tata. Nu intrați în panică, fetelor! Probabil, vorba Sarei, n-a fost decât scârțâitul unei scânduri din podea ori al unei țevi de apă.

Pisoiul se trezi după un pui de somn și, cu un aer plin de speranță, scoase nasul de sub puloverul cel vechi. Oare se întorsese mama lui? Mai era ceva de mâncare? Mustățile îi tremurau și îi tresăreau așteptând ca frații și surorile lui să sară peste el, să-l lingă și să-l muște în joacă de urechi. Nu l-ar fi deranjat de data asta. Ascultă, ciulind urechile, gata să sară afară și să alerge la mama lui…

Dar în pod nu mai era nimeni.

Încet-încet, urechile i se pleoștiră și pisoiul începu să adulmece, încercând să ia urma mirosului tot mai slab lăsat de mama și de ceilalți pui. Scotoci frenetic printre hainele vechi, băgându-și boticul printre materiale, ca și

cum i-ar fi putut găsi pe toţi la fundul cutiei. Însă acolo nu erau decât pulovere şi fulare, iar cutia se răcise.

Orice-ar fi fost, zgomotul care îl trezise venise de la parter.

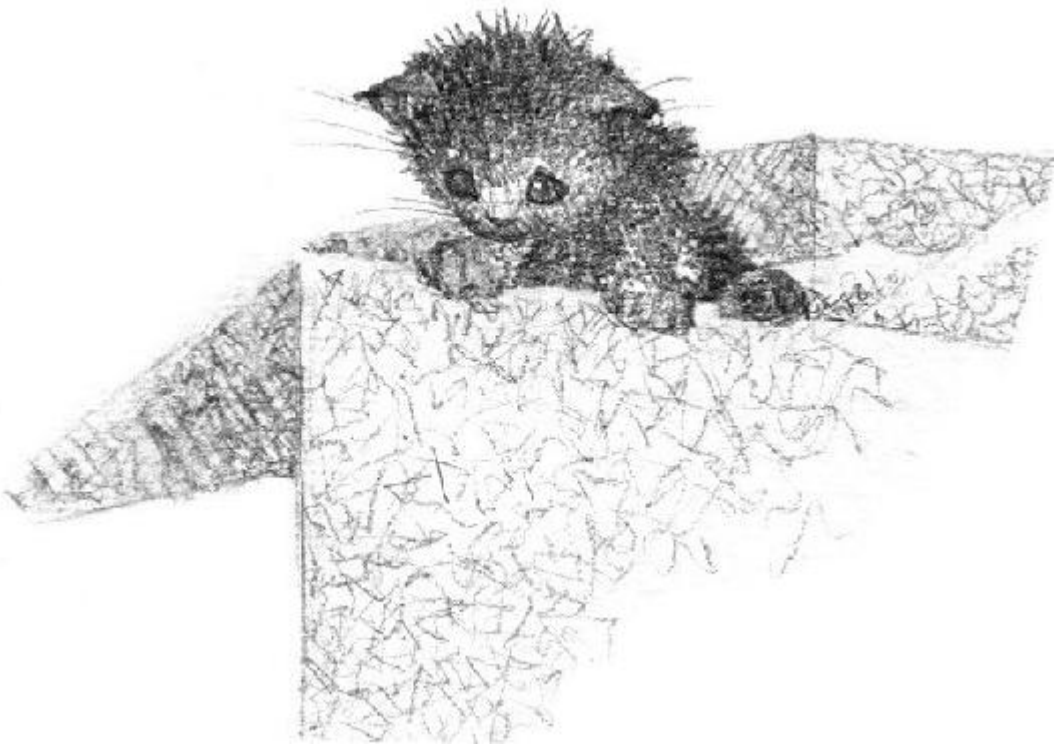

Pisoiul se zbătu să iasă dintre haine, apoi se poticni peste marginea cutiei, coborî pe podea şi păşi până la uşă.

Până atunci, ori de câte ori încercase să treacă de uşă, mama lui îl gonise înapoi. De câteva ori chiar îl apucase cu dinţii şi îl târâse la adăpostul culcuşului din cutie. Dar mama lui lipsea de atâta vreme, încât micuţul începea să creadă că ea n-o să se mai întoarcă.

Pisoiul rămase pe loc, ascultând şi adulmecând aerul. Auzea paşi şi voci răzbătând de undeva. Oare era şi mâncare acolo? Deja i se făcuse atât de foame, încât îl durea burtica. Era convins că simte miros de mâncare. Înaintă puţin şi se uită pe micul palier din capul scării ce ducea spre pod.

Afară, mirosul era și mai puternic. Fără îndoială, jos se găsea ceva de mâncare.

Hotărât, motănelul traversă cu pași mărunți palierul până la prima treaptă și privi către scara cât un munte de sub el.

După micul dejun, Elsa reveni la etaj ca să termine de despachetat. Era mai bine decât să-l ajute pe tata să desprindă folia cu bule de pe toate farfuriile și cănile din bucătărie.

Preț de câteva minute, fata stătu în dreptul ferestrei, uitându-se în grădină și întrebându-se dacă o să-i vadă pe copiii de alături. Dar era un pic prea frig pentru trambulină, își zise ea.

Cu o zi înainte, se apucase să-și aranjeze panoul din fosta ei cameră, prinzând pe el poze cu vechii ei prieteni. Acum panoul stătea culcat pe podea, iar în jurul lui erau împrăștiate fotografii, felicitări și mesaje de la Maisie, Lara și alții. Așezându-se în fața lui, Elsa luă cutiuța cu pioneze. În cadoul său de rămas-bun, Maisie îi dăruise și niște pioneze drăguțe, împodobite cu stele, flori și inimioare.

Fetița suspină. Deja îi era tare dor de toți. Chiar dacă trambulina însemna că alături locuiau copii, niciodată nu avea să fie cu ei cum fusese cu Maisie și Lara. Cu ele se împrietenise încă de la grădiniță.

Apoi, Elsa privi încruntată panoul. Arăta altfel. Poza în care apăreau ea, Maisie și Lara, cea pe care o pusese în mijloc, fusese împinsă într-o parte, iar felicitarea de la învățătoarea ei zăcea pe podea, sub birou.

La început, fata o învinovăți pe Sara, dar sora ei n-ar fi făcut așa ceva. Știa cât de mult o necăjise pe Elsa mutarea la altă școală, căci și pe ea o întristase despărțirea de prieteni. Fetele se certau de multe ori, însă niciodată nu erau rele una cu cealaltă.

Pe Elsa o cuprinseră fiorii. Tata și Sara aproape că o convinseseră la micul dejun. Țevi de apă care hârâie și scânduri care scârțâie, nimic mai mult. Nicio fantomă. Acum nu mai era la fel de sigură. Ceva intrase în cameră și umblase la panoul ei. Elsa aruncă o privire peste umăr, înspre ușă. Auzea că Sara asculta muzică în camera ei, iar tata era la parter. Totul părea normal. Nu putea să existe o fantomă care să mute lucruri prin dormitor.

Nu-i așa?

Ceva o zbughi de sub patul ei, iar Elsa scoase un țipăt, repezindu-se spre ușă. Se aștepta să se năpustească spre ea vreun monstru, vreo arătare fantomatică și cenușie, sau poate o înfricoșătoare fetiță palidă, îmbrăcată în cămașă de noapte…

În schimb, răsună un scâncet. Un mic scâncet temător. Elsa conchise că, indiferent ce ar fi plănuit, fantoma părea mai speriată decât ea. Foarte, foarte încet, se lăsă pe vine și se uită sub pat. Stătea încordată, gata să sară în sus și s-o rupă la fugă, în caz că acolo s-ar fi aflat cine știe ce creatură oribilă ori chiar un șobolan furios.

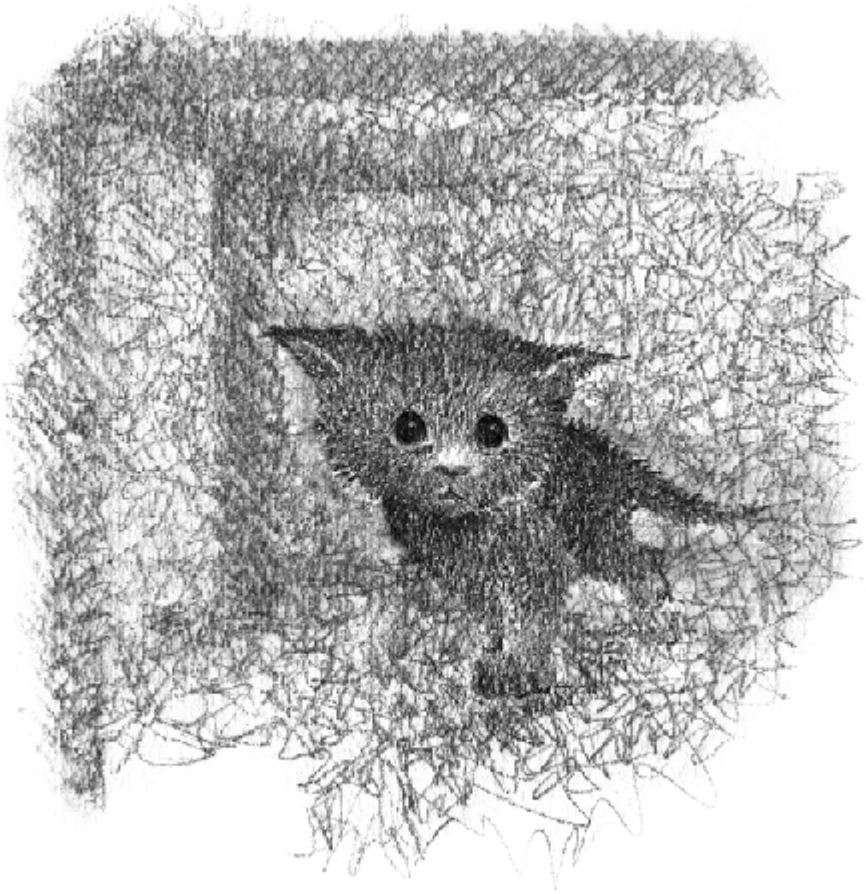

De sub pat o fixau doi ochi strălucitori, de un galben verzui. În umbră, arătau de parcă ar fi plutit. Pentru o fracțiune de secundă, Elsa își aminti o poveste de groază pe care Lara o spusese la o petrecere în pijamale, despre un spiriduș cu ochii galbeni, care se cațără pe spinările oamenilor în toiul nopții și le fură răsuflarea. Pe urmă clipi, privirea i se obișnui cu întunericul și văzu ce era acolo.

Sub patul ei stătea un pisoi. Un pisoi negru, mic, pufos și speriat.

Capitolul 3

– De unde ai apărut? șopti Elsa. Oh, nu-ți fie frică… adăugă ea când pisoiul se trase înapoi în întuneric. E în regulă. Sunt prietenoasă. Mă întreb al cui ești.

Apoi se încruntă.

– Poate că ești al nimănui. Tu sco-teai toate zgomotele alea ciudate?

Acum e totul clar. Râcâitul și tropăitul cu siguranță puteau veni de la ghearele unui pisoi, iar scâncetele ascuțite ar fi fost tot ale lui.

– Of, pisi, te-am luat drept un șobolan…

Motănelul o privi îngrijorat, cu ochii lui ce păreau două mărgele negre în bezna de sub pat, cu un contur auriu subțire cât un fir de păr. Elsa își dădu seama că animăluțul era tare mic și firav. Atât de mic, încât se îndoia că ar fi trebuit să umble de unul singur.

– Unde-i mămica ta? murmură ea, după care își mușcă buza de jos.

Probabil că pisoiul îi aparţinuse fostei proprietare a casei, o femeie în vârstă. Ea le spusese că voia să se mute pentru că nu mai reușea să urce scările. Păruse foarte drăguță. Elsa nu și-o putea imagina abandonând un pisoi, dar cum altfel ar fi putut bietul micuț să ajungă în pod?

– Probabil că ți-e tare foame, șopti fetița, trăgându-se înapoi și ridicându-se încet ca să nu sperie animăluțul. Doar stai puțin acolo, bine? Mă duc să-ți aduc ceva de mâncare.

Se furișă afară și coborî scara în vârful degetelor, întrebându-se dacă tata mai era în bucătărie. Îl auzise zicând că va încerca să repare robinetul de la chiuvetă, care se stricase. Elsa nu era convinsă că putea să mai ceară o gustare, nu imediat după micul dejun, și chiar nu voia să-i spună tatei că avea un pisoi în dormitor. În orice caz, nu încă.

Din fericire, tatăl ei despacheta cărți în living, așa că n-o auzi strecurându-se pe lângă el. Părea chiar cufundat într-o carte, lucru care ei îi convenea de minune. Avea să treacă o veșnicie până să vină s-o controleze.

Fetița deschise cât putu de încet frigiderul, ținându-și respirația în clipa în care ușa scârțâi. Însă tot nu auzi niciun sunet din living. Înhăță o felie de șuncă, deși aceasta nu părea suficientă pentru un pisoi flămând. Dar unui pui de pisică n-aveau cum să-i placă strugurii ori iaurtul… Apoi și-a amintit că bunica le spusese despre mâncarea preferată a pisicii ei, Poppet: brânza. Elsa rupse o bucată și înșfăcă una dintre farfuriile despachetate de tata, după care păși iar în tăcere prin dreptul livingului. Când ajunse la jumătatea treptelor, scara trosni cu zgomot, dar nu se întâmplă nimic. Probabil că tata era în continuare cufundat în lectură.

În sfârșit, Elsa intră tiptil înapoi în camera ei și se aplecă să-l caute iar pe pisoi. Acesta încă stătea făcut ghem sub patul ei, lângă perete, iar când o văzu pe fată, se mișcă neliniștit și se lipi mai tare de zid.

– Ți-e foame? șopti Elsa. Uite ce am! Îți place brânza? Sau șunca?

Îi arătă farfuria, apoi rupse o bucată de șuncă și i-o întinse. Oare i se năzărise ei sau enormele urechi negre ale pisoiului tresăriseră în semn de interes?

– Probabil că încă nu vrei să ieși, spuse Elsa îngândurată.

Fata se întinse pe burtă, după care își strecură încet-încet mâna sub pat. Cu răsuflarea tăiată, pisoiul scoase un mic scâncet de teamă.

– Stai liniştit. Doar îţi las asta aici.

Puse bucata de şuncă pe la jumătatea lungimii patului, nu prea aproape de micuţ. Bietul de el era deja destul de speriat. Pe urmă se trase cu greu înapoi şi îl privi cu speranţă. Oare pisoiul avea să fie îndeajuns de curajos, încât să vină şi să ia mâncarea?

Preţ de o clipă, motănelul se uită bănuitor la bucata de şuncă, dar îi simţi mirosul, era delicios. Măsură distanţa dintre el, hrană şi fată. Fata era foarte aproape… Însă chiar în timp ce se gândea, se trezi că înaintează treptat. Pur şi simplu, era prea flămând ca să mai aştepte. Înfulecă bucata de şuncă, ţinându-şi vigilent ochii aţintiţi asupra fetei. Dacă ea se mişca, putea să ţâşnească înapoi. Însă fata nu se mişcă, rămase absolut neclintită, fără să scoată vreun sunet. Şi mai avea mâncare. Pisoiul o vedea pe farfuria din faţa ei. Mai multă carne şi încă ceva…

Fata îşi mişcă mâna şi motanul se năpusti înspre perete, crezând că voia să-l prindă. Dar ea nu făcea altceva decât să rupă o nouă bucată de şuncă şi s-o aşeze cu grijă pe jos, drept la marginea spaţiului ferit de sub pat. De data aceasta, mai aproape de ea.

Pisoiului îi luă ceva mai mult timp ca să decidă ce să facă, dar mirosul hranei era atât de ademenitor, încât îl făcu să uite de frică. Înaintă încet, pas cu pas, şi înghiţi cea de-a doua bucată. Apoi se aşeză aproape, la vedere, cu ochii spre farfurie. Mai rămăsese multă şuncă. Mai multă decât mâncase deja. Iar chestia cealaltă, orice ar fi fost ea, mirosea la fel de bine, a ceva consistent, sărat, savuros.

Fata şopti ceva pe un ton blând şi întinse mâna spre mâncare, mărunţind chestia aia care mirosea bine şi împrăştiind-o pe podea, chiar în faţa lui. Nu trebuia să scoată decât o lăbuţă de sub adăpostul patului. Doar o lăbuţă.

Pisoiul ieși puțin câte puțin, cu burtica lipită de podea și cu umerii lăsați, transformați în două vârfuri tremurătoare. Își scoase iute limbuța roz și mătură firimiturile de brânză, iar gustul îl făcu să caște ochii de încântare. Oare mai era? Se uită cu speranță la fată, dar își lăsă puțin urechile spre spate atunci când ea îi întinse o mână, ținând drept în palmă chestia delicioasă.

Așadar, acum trebuia să se ducă foarte aproape…

Mai scoase o lăbuță și ieși la lumina zilei, scuturându-se. Fata era la doi pași, ținând atât de ispititor mâncarea în palmă. Dacă se mișca brusc, putea să se repeadă înapoi sub pat, nu? Pisoiul se furișă până lângă ea și începu să lingă bucățelele de brânză.

Elsa îşi înghiţi hohotele de râs. Pisoiul o gâdila, mişcându-şi cu atenţie limba peste degetele ei, având grijă să găsească fiecare fărâmă de brânză, cât de mică.

– E bună brânza? murmură fetiţa, dorindu-şi să-l poată mângâia.

Micuţul avea blăniţa moale şi pufoasă, nu netedă şi lucioasă, ca unele pisici negre. Dar poate fiindcă era foarte mic. Limba lui părea de un roz foarte, foarte strălucitor, în contrast cu negrul blănii.

– Ce zici de şunca rămasă? şopti ea cu glas prietenos. S-o rup?

Elsa întinse cealaltă mână şi ridică jumătatea de felie rămasă, dar pisoiul nu mai aşteptă ca ea să desprindă bucăţelele. Se căţără pe genunchiul ei şi înhăţă mâncarea, încercând s-o înghită cu lăcomie pe toată deodată.

Fata rămase nemişcată ca o statuie. Spera ca micuţului să nu i se facă rău, înfulecând în asemenea hal. Probabil că era tare flămând. După ce termină, pisoiul îşi plimbă pe îndelete limba rozalie în jurul botului şi al mustăţilor, ca să se asigure că nu i-a scăpat nimic. Apoi se opri şi se uită cu precauţie la Elsa, ca şi cum tocmai şi-ar fi dat seama că stătea aşezat pe ea.

Fata se gândi că micuţul voia s-o zbughească în viteză înapoi spre pat. Îşi frământă îngândurat genunchiul cu lăbuţele, dar nu se urni. În schimb, îşi ridică una dintre lăbuţele din faţă şi începu s-o cureţe atent, ştergându-şi cu ea boticul şi urechile, în vreme ce continua să stea cu un ochi aţintit asupra Elsei.

Fata respiră foarte, foarte încet. Ce putea să facă?

Tocmai se întreba dacă să îndrăznească să mângâie pisoiul, când soneria de la intrare începu să scoată un zgomot puternic şi ascuţit, iar micul animal

sări din poala ei, țâșnind înapoi sub pat. Elsa oftă. De jos se auzi un strigăt slab:

– Fetelor? Poate una dintre voi să deschidă? Eu sunt sub chiuvetă… curge!

Elsa își ciuli urechile, sperând să răspundă Sara, dar sora ei continua să asculte muzică, așa că se grăbi ea să coboare la parter, unde se luptă cu încuietoarea ușii din față, cu care nu era obișnuită. Când în sfârșit deschise, pe treapta de la intrare stătea o fată cam de vârsta ei, cu un aer emoționat. Dădu cu ochii de Elsa și îi zâmbi.

– Ăăă… bună! Sunt Lilly. Vecina de alături. Te-am văzut un pic mai devreme uitându-te pe fereastră și m-am gândit să vin să te salut.

Fata își răsuci degetele și o privi cu sfială pe Elsa.

– Ah! Eu sunt Elsa. Tocmai ne-am mutat ieri. Ăă, vrei să…

Se opri brusc. Se pregătea să zică „vrei să intri?“, dar își aminti de pisoiul din dormitorul ei.

Misteriosul pisoi, despre care nu știa nimeni nimic. Elsa făcu ochii mari, cuprinsă brusc de groază. Animăluțul se afla în camera ei, cu ușa deschisă! Se întoarse ca să se uite în lungul scărilor, sperând că totuși închisese ușa.

N-o închisese.

Mușcându-și buza de jos, se răsuci din nou către Lilly. Trebuia să scape de ea, înainte ca pisoiul să se hotărască s-o ia la goană. Dacă avea să dispară pe undeva, fără ca Elsa să-l mai vadă vreodată? Sau dacă se aventura în camera Sarei?

– Ăă, îmi pare foarte rău, trebuie să plec, bâigui ea, pregătindu-se să închidă ușa.

– Oh… bine…

În timp ce închidea, Elsa își dădu seama că nu procedase frumos, iar fata se putea simți jignită. Bănuia că fusese un pic cam nepoliticoasă. De fapt, fusese foarte nepoliticoasă. Dar n-avea încotro.

– Era fata de alături, a venit să ne salute, îi strigă ea tatei, după care fugi la etaj și se aruncă pe jos, lângă pat.

Pisoiul cel negru nu se zărea pe nicăieri.

Capitolul 4

Oare pisoiul ieșise din camera ei? Fata se așeză în fund și privi neliniștită în jur. Poate că micuțul se repezise prin ușa deschisă și urcase înapoi în pod. Ea n-avea voie să intre acolo ⁉tata zicea că podeaua era nesigură), dar putea să meargă și să bage capul pe ușă...

Un mic foșnet o făcu să se întoarcă și să-și arunce ochii spre mormanul de cutii, apoi să scoată un oftat de ușurare. Din cutia cea mai apropiată se iveau două urechi negre care tresăreau.

– Ce faci acolo? întrebă Elsa, apropiindu-se de pisoi.

Acum, că se uita cu atenție, zărea firavele urme de zgârieturi pe care pisoiul le lăsase pe carton, pe unde se cățărase.

– Încă ți-e foame? Mai cauți ceva de mâncare?

Pisoiul se uita fix la ea, iar Elsa era convinsă că micuțul avea un aer plin de speranță.

– Pot să mă duc și să-ți mai aduc, sugeră ea. Ah, doar că acum e tata în bucătărie! S-ar putea să mai așteptăm puțin.

Uitându-se la urechile acoperite cu smocuri de păr și la ochii lui aurii, adăugă:

– Mă întreb dacă ești fetiță sau băiețel… Nu-mi place să-ți zic doar „pisi“. Ăă… o să presupun că ești băiat. Dar dacă îți spun Pepper, ar putea fi un nume și de fată, și de băiat, nu-i așa?

Pisoiul se cățără peste puloverele împăturite ale Elsei și scoase un soi de sunet prietenos. Fata înțelese că era, fără îndoială, mult mai puțin timid decât atunci când îl hrănise.

– Probabil că n-ar fi trebuit să-ți dau un nume, i-a spus ea, oftând. Nu cred că o să poți rămâne aici, Pepper, puiule. Tata nu vrea o pisică și nici Sara.

Ea se roagă de o veșnicie să primească un cățel, dar nu cred că o să se întâmple. S-ar putea să-l conving pe tata să ne luăm porcușori de Guineea, dar deocamdată doar se gândește la asta.

Pisoiul păși poticnindu-se printre pulovere, ca să se apropie mai mult de Elsa, apoi se aplecă, împingându-i mâna cu o mișcare a capului. Fetița făcu ochii mari. Să fi fost doar închipuirea ei? Nu îndrăznise să-l mângâie, căci părea mult prea neliniștit și speriat. Dar o atinsese el! De bunăvoie!

– Mulțumesc, îi șopti Elsa, întrebându-se dacă micuțul avea să repete gestul.

Pisoiul stătea cu privirea ridicată spre ea, iar acum, în lumina soarelui de iarnă care se revărsa prin fereastră, ochii lui erau aproape complet aurii.

– Nu-mi pasă că tata și Sara nu vor o pisică, mormăi Elsa.

Acea scurtă atingere a blăniței lui catifelate schimbase totul. Încă nu-l considera pisoiul ei, dar categoric simțea că ea era omul lui.

– Pur și simplu, va trebui să-i conving cumva, spuse fata, strâmbând din nas. Doar că… poate nu încă… Tata mai e un pic stresat din cauza mutării și pun pariu că nici chiuveta aia care curge nu-l face prea fericit. Chiar nu-i un moment potrivit să-i spun că avem un motan.

Își duse mâna un pic mai aproape de pisoi, privindu-l cu speranță. Oare avea s-o atingă din nou?

Urmă un moment de pauză, după care micuțul își frecă obrazul de mâna ei, închizând ochii. Și… da! Se auzi un mic hârâit șoptit! Elsa îl și simțea, scuturând tot trupul animăluțului.

Pisoiul torcea.

Fetița hotărî că trebuia să-l țină ascuns pe Pepper vreme de câteva zile, cel puțin. La prânz, le-a spus tatei și Sarei că lucra la o surpriză de Crăciun și i-a rugat pe cât posibil să nu intre în camera ei. Tatăl ei s-a arătat foarte mulţumit. Însemna că ea se acomoda cu noua locuință.

În seara aceea, stând culcată în pat, Elsa își zise că, de fapt, Pepper avea să fie o foarte reușită surpriză de Crăciun. Putea să înșire niște beteală pe o zgardă pentru pisici… Își mișcă foarte puțin picioarele ca să mai simtă încă o dată pe degete greutatea pisoiului. Nu se așteptase ca Pepper să doarmă în patul ei, de aceea luase cutia cu pulovere din vârful grămezii și o așezase pe dușumea, astfel încât lui să-i fie mai ușor să se cațăre înăuntru.

Elsa se străduise din răsputeri să-și transforme dormitorul într-un cămin potrivit pentru un pisoi. Întinsese niște ziare pe podea, în colțul camerei, sperând că el va ști să le folosească în locul unei lădițe cu nisip, iar la prânz îi spusese tatei că e lihnită, așadar avea nevoie de un sendviș în plus, cu șuncă și cașcaval. Luase o farfurie de plastic pentru picnic și un castronel în care să-i pună apă lui Pepper. Avea să fie complicat să ducă mâncare pe furiș la etaj, dar tata încă era ocupat cu aranjatul tuturor lucrurilor. Mai degrabă Sara putea să observe ceva, nu el.

Elsa își petrecuse toată după-amiaza încercând să-l cunoască mai bine pe pisoi. Stătuse o veșnicie să-l hrănească, dându-i sendvișul bucată cu bucată, deși el strâmbase din nas la vederea pâinii. Apoi rostogolise împrejurul lui un ghemotoc de hârtie, ca el să-l fugărească, și îi fluturase prin față o bucată din panglica spiralată pe care Maisie o folosise ca să-i împacheteze cadoul de rămas bun. Panglica se legănase în sus și în jos, ca o lungă buclă lucioasă, iar micuțul se repezise spre ea cu salturi uriașe. ⁉Elsa bănuia că, de câteva ori, el își atinsese, ba chiar își depășise înălțimea).

– Tu ai frați sau surori? îl întrebă ea râzând, în vreme ce pisoiul se îndepărta cu pași apăsați, ținând panglica între dințișorii lui ascuțiți.

Probabil că îi lipseau frățiorii cu care să se joace. Probabil că îi era mereu dor de ei, realiză Elsa cu tristețe. Și de mama lui, la fel.

Înainte să meargă la culcare, fetița îl puse pe Pepper în cutia cu pulovere, însă el coborî imediat și se așeză lângă patul ei. Când Elsa se băgă în așternut, micuțul se căță după ea, înfigându-și ghearele într-un colț de

pilotă care atârna peste margine; o vreme păși curios prin pat înainte de a se încolăci la picioarele ei.

Fata se ridică în fund, încercând să vadă pisoiul. Blana lui neagră dispărea complet în întuneric, așa că nu putu să distingă decât silueta lui rotunjită. Însă îl simțea.

– Cum de ai ajuns tu să stai singur în pod? se întrebă ea din nou, dar singurul răspuns a fost răsuflarea lui abia auzită.

Întinzându-se la loc, Elsa reflectă la ziua care tocmai se încheiase. Singurul lucru foarte neplăcut fusese durerea ivită pe chipul lui Lilly atunci când îi spusese că trebuie să plece. Poate că s-ar fi cuvenit s-o lămurească? Dar nu putea să-i explice cu adevărat ce se întâmplase, nu? Abia o întâlnise. Nu putea să-i încredințeze un secret enorm, când nici n-o cunoștea.

Totuși, Lilly păruse tare supărată. Fusese foarte drăguț din partea ei să vină să o salute. Elsa oftă. Oare ar putea să meargă să-i explice? Ar fi ciudat, dar dacă nu făcea ceva, urma să fie nevoită să trăiască ani și ani lângă cineva care ar fi considerat-o răutăcioasă. Ba poate că aveau să meargă la aceeași școală. Dacă Lilly urma să le spună tuturor că noua ei vecină e neprietenoasă? Elsei i se strânse stomacul de groază.

– Trebuie să fac ceva, murmură ea somnoroasă, cu nasul în pernă. Mâine. O să mă gândesc mâine la asta. Noapte bună, Pepper!

Pisoiul pufni și deschise un ochi. Fata se tot foia în pat, însă era caldă și nu se fâțâia la fel de mult ca ceilalți pisoi din cutie. Micuțului îi plăcea să aibă burtica plină, cu toate că îi lipseau laptele mamei și alinarea pe care o simțea atunci când se cuibărea lângă ea, hrănindu-se de la sânul ei. Încă se întreba unde dispăruseră mama și toți frățiorii lui, dar strania senzație că se pierduse nu mai era atât de apăsătoare ca înainte.

Pisoiul se întinse cât era de lung, frământă pilota cu lăbuțele, apoi începu să umble cu pași mari prin pat, clătinându-se când trecea peste gâlmele și adânciturile din așternut. Fata dormea buștean, respirând domol, cu părul ei lung împrăștiat pe pernă. Motanul se jucă ușor cu el, atingându-l cu lăbuța, iar ea mormăi ceva în somn, dar nu se trezi.

Pisoiul se uită gânditor la marginea de sus a pilotei, pe care copila și-o trăsese strâns peste umeri. Dedesubt s-ar fi simțit cât se poate de confortabil. Micuțul ridică puțin așternutul cu nasul și se strecură sub el, cuibărindu-se lipit de trupul fetei.

La căldură. Sătul. Somnoros.

Era bine.

Capitolul 5

În dimineața următoare, Elsa se trezi cu o senzație de bine. Încă nu învățaseră cum să folosească instalația de încălzire din noua lor casă, iar caloriferele erau ori înghețate, ori foarte fierbinți, fără vreo cale de mijloc, așa că în prima noapte fusese ger în camera ei. În mod evident, tata descoperise cum să convingă caloriferele să facă ce li se cerea, se gândi cu încântare fetița pe jumătate adormită.

În clipa aceea, ceva se mișcă lângă bărbia ei și auzi un mic sforăit. Pepper era lângă ea sub pilotă, culcat pe spate, cu lăbuțele pe burtică și cu ochii strâns închiși. Elsa fu nevoită să-și pună o mână peste gură ca să nu izbucnească în râs și să-l trezească pe pisoi.

– Ești cea mai bună pernuță caldă din lume! îi șopti ea, gâdilându-l cu blândețe sub bărbia pufoasă. Sunt tare norocoasă! Ieri-dimineață, când m-am trezit, nici prin cap nu-mi trecea că o să am un pisic în dormitor.

Pe urmă oftă. Tocmai își amintise de Lilly, vecina de alături. Trebuia să facă ceva în privința ei. Oare să meargă la ea și să-și ceară scuze? Însă ar fi

însemnat să-i vorbească lui Lilly despre Pepper și încă nu era sigură că voia s-o facă… Dacă Lilly avea să le zică părinților săi, iar ei îi spuneau tatei? Tot frământându-se, fata aproape că se ridică în fund, iar pisoiul scoase un suspin șuierat, deschise pe jumătate un ochi și se uită urât la ea.

– Scuze! șopti Elsa. Stai liniștit. Culcă-te la loc!

Pe sub pilotă, animăluțul se cățără pe burta ei și se încolăci într-un mic ghem negru, cu spatele către ea.

– Tocmai am fost pusă la punct! murmură Elsa. Îmi pare rău, puiule! Dar tot nu știu cum o s-o scot la capăt cu Lilly. Aș putea oare s-o conving să-mi promită mai întâi că n-o să spună nimănui? Dar nu sunt sigură că vreau să mă duc acolo. Ar fi prea ciudat…

Elsa oftă, aruncându-și privirea încețoșată prin cameră cu gând să se îmbrace. Oricum, era încă puțin prea devreme pentru o vizită. Apoi fata clipi cu ochii la panoul aranjat doar pe jumătate, în jurul căruia zăceau împrăștiate scrisori și fotografii.

– Aș putea să-i scriu o scrisoare lui Lilly! zise ea, înseninându-se un pic. Aș putea să-i scriu și să-i explic că n-am vrut să fiu neprietenoasă, numai că eram în toiul despachetatului…

Pisoiul se întoarse, o privi peste umăr, căscă zdravăn și se culcă la loc. Fata se frecă la ochi.

– Da, știu, nu-i o scuză grozavă. Dar alta mai bună n-am…

Era foarte bine că se hotărâse să scrie scrisoarea, dar Elsa descoperi că nu-i ușura sarcina de a compune mesajul. Cum să-i explice ea unei persoane cu care vorbise doar o clipă faptul că regreta că păruse nepoliticoasă, însă avea

un secret foarte important și nu știa precis în cine să se încreadă? Până la urmă, scrise:

Dragă Lilly,

Sunt Elsa, vecina de alături. Îmi pare rău că ieri am fost un pic ciudată și neprietenoasă. Chiar aș vrea să mai stau de vorbă cu tine. A trebuit să plec, pentru că eram ocupată să despachetez totul. Mi-ar plăcea să fim prietene, dacă și tu vrei.

Elsa

Micuța reciti biletul oftând. Lilly ori avea să parcurgă scrisoarea și apoi să vină în vizită pentru ca Elsa să poată discuta cum trebuie cu ea, ori avea să refuze să mai vorbească vreodată cu fata ciudată din vecini.

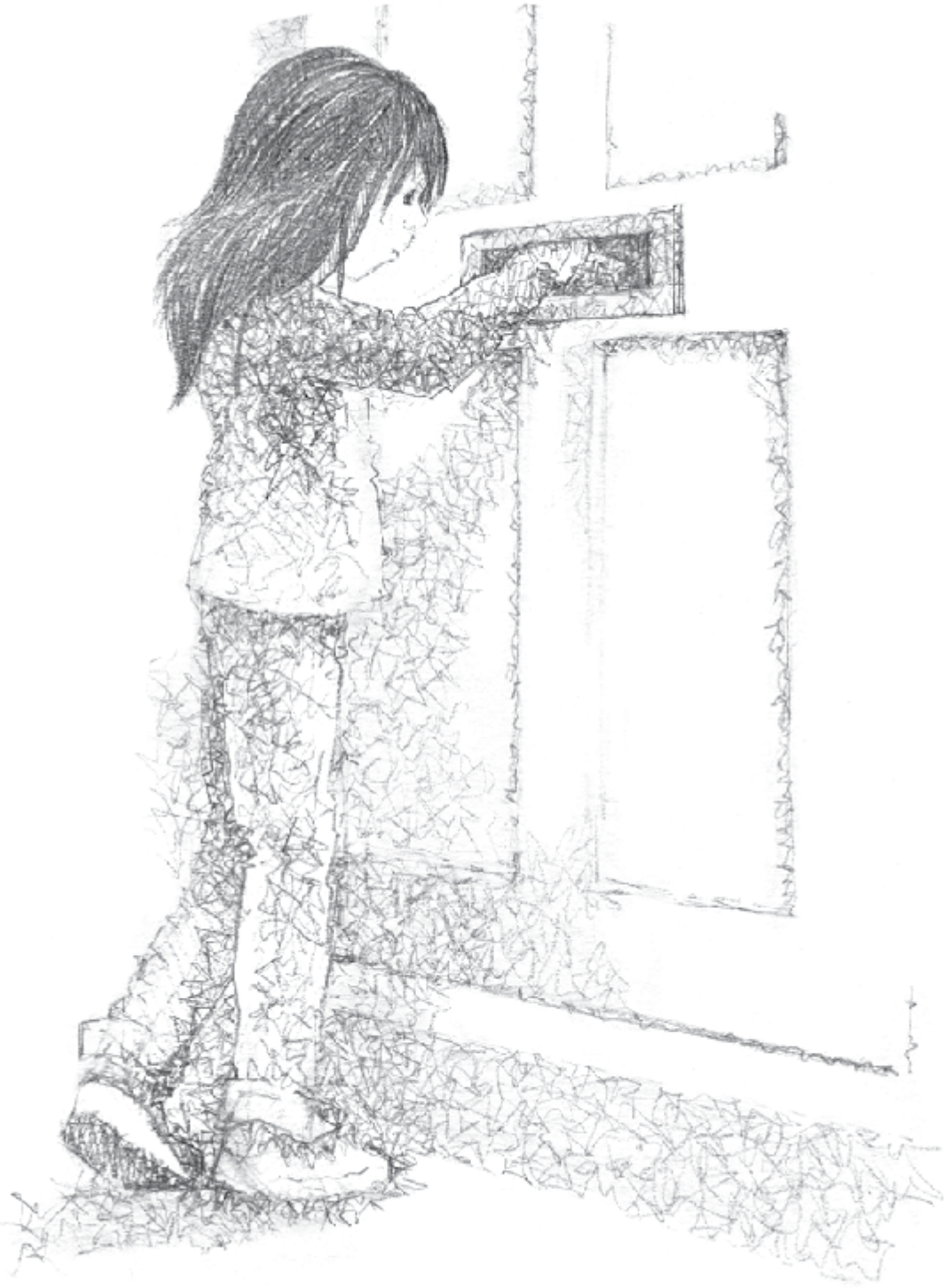

Oferindu-se să dea o mână de ajutor, Elsa luă un morman de ambalaje cu care tata nu mai avea ce face și îl duse afară, la pubela destinată

materialelor reciclabile, apoi se repezi până la ușa vecinilor ca să strecoare scrisoarea prin fanta pentru corespondență. O auzi căzând cu un pocnet pe dușumea, moment în care își încrucișă cu nădejde degetele.

– Cum merge cu surpriza ta de Crăciun? o întrebă tata atunci când fata se întoarse în casă.

Elsa îl privi cu nedumerire preț de câteva clipe, după care își aminti pretextul pentru care își petrecea atât de mult timp în camera ei.

– Ăă… merge, murmură ea. Totuși, nu sunt sigură că ție și Sarei o să vă placă…

– Eu sunt convins că o să ne placă.

Tata o luă de după umeri și o sărută în creștetul capului.

– Mă bucur foarte mult că ești un pic mai fericită, Elsa. Zău că mă bucur!

Micuța se grăbi să urce în camera ei, căci se simțea vinovată. Era grozav că misterul din noua lor casă se dovedise a fi un pisoi, dar își dorea să nu fi fost nevoită să-l mintă pe tata. Și oare când avea să-i mărturisească adevărul? Fusese sinceră când își propusese să i-l arate pe Pepper tatei „atunci când el n-o să mai fie așa de ocupat cu mutarea“, însă îi venea greu să-și dea seama când avea să se întâmple acest lucru.

Pepper veni în fugă spre ea cu un aer plin de speranță, iar Elsa izbucni în râs. Pisoiul se apucă să danseze pe lângă tălpile ei, frământându-i picioarele cu lăbuțele din față și prefăcându-se drept cel mai flămând motănel din câți au trăit vreodată.

– Probabil că ți-e foame, oftă Elsa privindu-l încruntată. Bănuiesc că ma-ma ta te hrănea oricând voiai. Pisoii în creștere au nevoie de multă mâncare, și tu cu siguranță ești în creștere. Sunt convinsă că te-ai făcut mai mare decât erai ieri. În orice caz, mai rotund la burtică. E în regulă, uite, tata ne răsfață și ne-a pregătit sendvișuri cu șuncă.

Fata scoase jumătatea de sendviș pe care o înfășurase într-un șervețel și o pitise în buzunar.

– Tata a pus ketchup pe el înainte să apuc să-l opresc, așa că sper să-ți placă.

Dar pisoiul nu se arătă îngrijorat. Ochii lui enormi, verzi-aurii, stăteau ațintiți asupra sendvișului de parcă niciodată n-ar mai fi văzut ceva atât de palpitant.

Elsa îl hrăni încet, bucată cu bucată, temându-se că altfel ar înfuleca totul deodată și i s-ar face rău. Dar tocmai când se pregătea să-i întindă ultima porție, pisoiul întoarse capul în altă parte, mișcând brusc din urechi.

– Ce e? șopti fetița. Auzi ceva? Probabil e doar Sara, în camera de alături.

Dar motanul se uita către fereastra dormitorului ca și când ar fi fost convins că se întâmpla ceva afară. Și, dacă se gândea mai bine, Elsa auzea și ea ceva. Un răpăit. Să fi fost o pasăre care țopăia pe acoperiș? Curioasă, își aruncă ochii pe geam, însă nu văzu nimic. Apoi răpăitul a reînceput, clar și ascuțit. Își dădu seama că venea dinspre casa vecină, de la fereastră. Cineva bătea în geam.

Elsa deschise fereastra, luptându-se un pic cu mânerul înțepenit, și se aplecă în afară ca să vadă cine era. Cele două clădiri alăturate nu fuseseră construite chiar la fel, așa că geamul Elsei dădea spre grădină și avea sub el o bucată de acoperiș în pantă, în vreme ce casa vecină ieșea puțin în afară și avea o fereastră pe zidul lateral.

De sticla acelei ferestre stătea lipită o foaie de hârtie, în spatele căreia Elsa o zări pe Lilly, uitându-se cu atenție către ea. Am primit biletul tău. Chiar ai

fost groaznică ieri! scria pe foaie.

Elsa tresări. S-a zis cu încercarea ei de a se împrieteni! Rupse o bucată de hârtie din carnetul de pe birou și scrise în grabă, cu litere mari: Îmi pare foarte rău. O ridică în dreptul geamului, ca să i-o arate lui Lilly, după care dispăru iar în interior și scrise N-am vrut, pe spate.

O privi pe fetița de vizavi, rămasă în cadrul ferestrei. Nu părea foarte impresionată. Își mușca buza de jos și se încrunta la Elsa, ca și cum n-ar fi știut ce să zică.

Elsa era atât de ocupată s-o urmărească pe Lilly, încât aproape că nu observă râcâitul de gheruțe de lângă cotul ei. Un smoc de blăniță moale îi atinse în treacăt mâna, și pisoiul negru, tare curios, își puse lăbuțele din față pe marginea geamului, apoi se aplecă în afară, adulmecând frigul iernii.

Elsa scoase un țipăt, iar Pepper se întoarse surprins către ea, moment în care lăbuțele lui au început să patineze pe rama alunecoasă. Micuțul își lipi urechile de ceafă și începu să sâsâie îngrozit, zgâriind nebunește lemnul vopsit.

– Pepper! strigă fata și încercă să-l prindă.

Era ca și cum s-ar fi străduit să apuce apa ori nisipul. Pisoiul se zvârcolea și se răsucea, iar Elsa își juli încheieturile în țiglele de pe acoperiș tot încercând să-l prindă. În cele din urmă, se retrase de lângă fereastră, gâfâind. Pepper stătea cuibărit în puloverul ei, iar ea îi simțea inimioara bătând cu putere pe sub coastele mici și subțiri.

– E în regulă, îi șopti fetița, cu glas tremurător. E în regulă. Oh, vai! Credeam că o să aluneci până jos.

Atunci se auzi un ropot frenetic venind dinspre fereastra de vizavi și Elsa făcu ochii mari. Se terminase cu secretul ei!

Pe foaia din geam stătea scris: Ești bine? Dar Lilly smucea de zăvorul ferestrei și, sub ochii Elsei, fata reuși în sfârșit să o deschidă.

– Te-ai rănit?

– Ăă... Sunt un pic zgâriată. Nu de Pepper… de țigle.

– Așa îl cheamă? Pepper?

– Da… dar, te rog, nu le spune părinților tăi. Nu-i al meu. Adică, nu tocmai. E un secret, un fel de mister… Ah, și nici nu striga prea tare! Sora mea stă chiar în camera de alături.

Lilly se încruntă iar. Pică pe gânduri, după care spuse:

– Bine… Uite ce e, pot să vin la tine?

Epuizat, Pepper stătea tolănit în poala Elsei. Toată dimineața fugărise bucăți de panglică și o pană săltăreață împreună cu Elsa și cu cealaltă fată, iar după prânz, Elsa îi construise din cutii o cursă cu obstacole. Acum îi trebuia un pui de somn. I se părea că și Elsa era obosită. Dar fericită. Simțea asta în mângâierile ei lente și gingașe, pe deplin relaxate.

Pisoiul căscă, deschizând gura atât de larg, încât își întinse mușchii din jurul fălcilor, apoi frământă cu lăbuțele blugii Elsei ca să-i facă exact cât trebuie de confortabili. Se lăsă în jos, întinzându-se pe piciorul fetei. Era foarte moale și lui îi era foarte somn.

În clipa următoare, deschise brusc un ochi și lăsă urechile pe spate, iar Elsa scoase un țipăt, în vreme ce ușa se dădu de perete. Speriat, Pepper sări din poala ei și țâșni sub pat, ascunzându-se în siguranța întunericului. Pentru o secundă se lăsă tăcerea, după care se auzi un urlet din pragul ușii. Pisoiul se ghemui și mai în spate.

– Ce-a fost ăla? Un șobolan?

– Nu, Sara! Nu fi răutăcioasă!

– Ai… ai un șobolan la tine în dormitor! Știam eu că e ceva! Mi s-a părut că aud râcâit de gheare!

– Nu-i un șobolan!

Pepper se lipi de zid, căci auzea zgomot de pași. Nu-i plăcea persoana aia gălăgioasă, cu voce ascuțită. Fata care se jucase mai devreme cu el fusese blândă și liniștită, ca Elsa. Și amândouă îi dăduseră brânză, care, fără îndoială, era mâncarea lui preferată. Micuțul se uită îngrijorat cum fâșia de lumină de la marginea patului se întunecă și două fețe se apleacă pentru a privi dedesubt: Elsa și persoana gălăgioasă.

– Elsa… de unde ai un pisoi?

Capitolul 6

Elsa se trase de lângă pat și oftă.

– Mai bine să-l lăsăm în pace un pic. L-ai speriat urlând în halul ăla!

Îi aruncă o privire acuzatoare surorii ei, care își dădu ochii peste cap.

– Nu poți să dai vina pe mine, Elsa! N-am văzut chestia aia decât o secundă și chiar arăta ca un șobolan care se repede sub pat. Știi că-i urăsc.

– De când sunt șobolanii negri, cu cozi pufoase? întrebă Elsa. Nu seamănă deloc cu un șobolan. Și nu-i mai spune „chestia aia“. E un motan. Cel puțin, așa cred.

– Dar, Elsa, de unde l-ai luat? întrebă Sara, încruntându-se. El e surpriza secretă de Crăciun? Pentru că tata n-o să vrea un pisoi de Crăciun, ți-o zic de pe acum!

– Nu l-am luat intenţionat, spuse încet Elsa, încercând să-și dea seama cum ar fi putut să explice. Știi zgomotele alea ciudate pe care ziceam că le aud? Râcâitul din pod?

– Era pisoiul?

– Îhî! încuviinţă fetița, dând din cap. Și pe urmă l-am găsit la mine sub pat. Îi place acolo, cred că se simte în siguranţă.

– L-ai ținut ascuns la tine în cameră?

Sara părea aproape șocată.

– Doar de ieri, de la micul dejun.

Elsa îi zâmbi surorii sale.

– Azi-noapte a dormit la mine în pat. Oh, șșt! Cred că iese.

Ținându-și răsuflarea, cele două îl urmăriră pe pisoiul cel negru cum înaintează tiptil. Micuțul se opri drept la marginea patului, uitându-se bănuitor către Sara.

– Nu-ți fie frică! îi șopti Elsa. Haide… haide, Pepper…

– I-ai dat un nume!

Sara clătină din cap.

– Of, Elsa! Tata nu o să te lase să-l păstrezi…

– Poate că o să mă lase, zise Elsa cu încăpățânare, în vreme ce Pepper își freca prudent capul de blugii ei. Habar n-ai.

– E foarte drăguţ, recunoscu Sara. Pot să-l mângâi?

– Nu știu…

Elsa îl privi cu îndoială pe pisoi.

– Eu a trebuit să-l ademenesc cu mâncare ca să iasă de sub pat, dar acum e mult mai puțin timid ca înainte. Poate dacă ne așezăm pe podea și stăm nemișcate, o să aibă destul curaj și o să vină mai aproape.

Sara a dat din cap, și cele două fete s-au așezat pe jos, rezemate de patul Elsei. Pepper le urmări preț de câteva clipe, după care se cățără pe blugii Elsei și se uită gânditor la sora ei.

– Poate că pentru un pisoi, noi două mirosim oarecum la fel, nu? șopti Elsa.

Cu toate că-și dăduse ochii peste cap, Sara zâmbea, iar când Pepper și-a așezat cu precauție o lăbuță pe piciorul ei, radia de fericire. Pisoiul oftă, după care se prăbuși peste picioarele lor întinse, ca o jucărie pufoasă și pleoștită.

– Va trebui să-i spui tatei, zise Sara, gâdilându-l sub bărbie pe pisoiul somnoros.

– Am putea să mai așteptăm un pic? o rugă Elsa. Dacă zice că nu putem să-l păstrăm? Nici două zile n-au trecut de când am un pisoi. Nu pot să renunț încă la el.

Fata se întinse pentru a-și trece un deget peste căpșorul catifelat al lui Pepper.

– Ție nu ți-ar plăcea să-l păstrăm? adăugă ea, pe un ton ademenitor.

– Păi… da… e superb, admise Sara. Eu l-am întrebat din nou pe tata despre un câine, dar nu cred că o să spună da. Nu vrea să lase un câine singur acasă, cât timp noi suntem la școală și el e la muncă. Dar un pisoi nu l-ar deranja așa de tare, nu?

– Nu. Exact! spuse Elsa nerăbdătoare. Ar fi un animal de companie perfect! Deci mă ajuți să-l conving pe tata? Pepper ar fi motanul familiei, nu doar al meu.

Sara își îndreptă ochii către ușa dormitorului, iar Elsa își dădu seama că sora ei căzuse pe gânduri. Pe chipul ei se iviră cute de încruntare, apoi licăririle unui surâs.

– Bine. Dar cred că ar trebui să-i spunem imediat. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. După părerea mea, n-o să se bucure că l-ai ținut ascuns pe Pepper.

Elsa oftă. Sperase să mai aștepte puțin, până când se instalau cu adevărat în casă, iar tata avea să fie mai puțin stresat din pricina mutării. Însă știa că Sara avea dreptate.

– Hai să mergem jos! spuse ea, rostind lent cuvintele. Tata zicea că o să facă niște schimbări online, adresa și altele. Mai spunea și că o să fie foarte plicticos. S-ar putea să aibă nevoie de o pauză.

– Ia tu pisoiul!

Sara îl ridică grijulie pe Pepper din poala ei.

– E al tău, mai întâi de toate. Dar sigur o să-i spun tatei că și eu sunt de părere să-l păstrăm.

Cele două surori coborâră încet la parter, Elsa ținând motănelul cuibărit în puloverul ei. Spera doar ca tata să fie în toane bune.

– Nu se poate să fi venit deja după o gustare, bombăni tata, când fetele au intrat în bucătărie.

Stătea încruntat la laptopul lui, iar Elsa fu cât pe ce să iasă cu spatele din cameră, gândindu-se că poate ar fi bine să revină mai târziu.

– Nu vrem o gustare, zise Sara, punând o mână pe spatele surorii ei și împingând-o un pic în față. Elsa a aflat de unde veneau zgomotele alea ciudate.

Tata își ridică privirea.

– Oh, nu… un șobolan?

Atunci îl văzu pe Pepper clipind somnoros în brațele Elsei.

– Un pisoi?

– Probabil că era în pod, explică Elsa.

– Doar n-ai urcat acolo, nu-i așa? o întrebă îngrijorat tata. Podeaua aia e șubredă, Elsa, e periculoasă!

– Nu, pe cuvânt! Pepper a coborât. L-am găsit sub patul meu.

– Pepper? se încruntă tata. Deci bănuiesc că nu l-ai descoperit chiar adineauri, dacă are un nume.

Elsa își lăsă ochii în podea și murmură:

– S-a întâmplat ieri-dimineață. Tu erai ocupat… N-am vrut să te deranjez…

– Of, Elsa… oftă tata. Probabil că e lihnit.

– L-am hrănit cu brânză și sendviș. Mai ții minte că bunica zicea cât de mult îi plăcea brânza lui Poppet? De acolo mi-a venit ideea.

– Tot ea zicea și că, dacă mânca prea multă, Poppet vomita pe toată canapeaua, îi atrase atenția tata, cu un aer furios. Măcar i-ai dat ceva de mâncare. Dar de unde a venit pisoiul? Eu asta vreau să știu. Nu se poate să fi stat în pod de unul singur.

Apoi bărbatul făcu ochii mari.

– Mai sunt și alții acolo, sus? Mama lui, poate?

– Nu i-am auzit, răspunse Elsa, scuturând din cap.

Nu-i dăduse prin gând să urce și să se uite.

– Cred că era complet singur.

Tata se ridică în picioare.

– Ar fi mai bine să merg și să controlez. Voi două stați aici, vă rog! Sub nicio formă nu vreau să vă apropiați de găurile alea din podea.

În timp ce tata dispăru la etaj, Elsa se uită urât la sora ei.

– Tata pare foarte morocănos. N-ar fi trebuit să-i spunem acum, a fost o idee foarte proastă.

– N-a zis „nu“, a subliniat Sara. S-ar putea să fie bine.

Întinse o mână și-l gâdilă pe Pepper sub bărbie.

– Când o să se întoarcă, trebuie să faci cea mai drăgălașă mutră de care ești în stare, spuse ea. Haide, pisi! Acum e momentul să-l vrăjești pe tata!

Capitolul 7

Tata reveni la parter, zicând că nu mai era nicio pisică sus, dar că s-ar putea să fi văzut culcușul lui Pepper.

– Și miroase cam urât acolo, adăugă el, încruntându-se. Presupun că nu-i învățat să nu-și facă nevoile prin casă.

Sara se strâmbă, dar Elsa scutură din cap.

– Am pus niște ziare la mine în dormitor, tată. A făcut treaba mică pe ele, ca și cum ar fi știut ce înseamnă. Ba chiar o dată a făcut și treaba mare pe ziar. Azi-dimineață am dus totul afară, la pubela cu roți și am pus alte ziare pe jos.

– Presupun că asta e ceva.

Tata oftă.

– Dar trebuie să aflăm al cui e, Elsa. Nu putem să-l adoptăm pur și simplu.

– Nu putem? întrebă fetița pe un ton rugător. E foarte cuminte, tată! E așa de dulce și de prietenos! Și Sara îl place.

Îi trase un cot surorii ei mai mari, iar aceasta încuviință dând din cap.

– Eu cred că ar fi bine să-l păstrăm. E drăguț, tată. Uite, încearcă să-l mângâi.

– Tu parcă îți doreai cu disperare un câine!

Sara oftă.

– Știu. Dar ai dreptate, n-ar fi corect față de el, din moment ce noi suntem plecați toată ziua de acasă. Pisicile se supără mai puțin decât câinii atunci când sunt lăsate singure. De o pisică am putea să avem grijă fără probleme.

Tata scutură din cap.

– Abia ne-am mutat, Sara! Avem destule pe cap și fără o pisică.

Elsa înghiți în sec. Sperase din suflet că tata o să-l îndrăgească pe micul Pepper, că măcar o să se gândească să păstreze pisoiul. Cum putea să spună pur și simplu „nu“?

Tata inspiră adânc.

– O să iau legătura cu doamna Bell, femeia care a locuit aici, și o să văd dacă ea știe ceva. Cu siguranță cineva îl caută. Poate că are stăpâni care-și doresc foarte mult să-l primească înapoi.

Elsa gâdilă motănelul sub bărbie şi nu mai zise nimic. Dacă fuseseră în stare să lase un pisoi atât de mic să se rătăcească și să rămână de unul

singur într-un pod, atunci stăpânilor lui Pepper n-ar trebui să li se permită să-l ia înapoi.

Lilly se aplecă mai mult peste marginea patului Elsei și făcu să salte jucăria împodobită cu o pană pe care o făcuse pentru Pepper. Venise cu ea în acea dimineață și întrebase timid dacă ar putea să-i ofere un cadou pisoiului. „Bineînțeles“, îi spusese Elsa. O plăcea mult pe Lilly și se bucura că lăsase scrisoarea la ușa ei.

Lilly promisese că ea, mama sa și Taylor, fratele ei mai mic, aveau să vină în vizită la Elsa și la tatăl ei în prima zi de școală. Și că va avea grijă ca toți s-o cunoască pe Elsa. Ba mai spusese și că, în pauza de prânz, Elsa putea să stea la masă cu ea și cu două dintre prietenele ei. Elsa era deja mai puțin îngrijorată în legătură cu noua ei școală.

– Cum era doamna Bell? întrebă fetița. Tata a sunat ieri acolo unde locuiește ea acum, dar doamna Bell dormea. Cei cu care stă îi vor transmite să-l sune înapoi, pentru ca el s-o poată întreba despre Pepper.

Elsa oftă.

– Măcar asta înseamnă că putem să-l mai ținem o zi.

– Era de treabă, zise Lilly cu glas domol, uitându-se la vecina ei. Mă rog, n-o vedeam prea des. Mama spune că era fragilă și nu se simțea foarte bine. Dar dacă o întâlneam, mereu ne saluta și zâmbea, ținea minte cum ne cheamă pe mine și pe Taylor.

– Deci… nu părea genul de om care să abandoneze un pisoi într-o casă goală?

– Nu! În niciun caz.

Lilly părea îngrozită.

– Asta crezi că s-a întâmplat?

– Habar n-am. Pur și simplu nu știu pe unde a intrat Pepper, dacă a venit din altă parte. E un pisoi așa de mic, încât mă mir și că a reușit să coboare pe scara din pod. Cum să se fi strecurat în casă de unul singur?

Lilly dădu din cap.

– Cred că ai dreptate. Deși, de fapt, doamna Bell avea o pisică. N-o vedeam aproape niciodată, era foarte timidă. Dar odată, pentru că ieșise în fața

casei, doamna Bell ne-a spus că o cheamă Jemima și că e o pisică de pe stradă, care a apărut în grădina ei. Poate că Pepper e puiul Jemimei!

– Se leagă, nu? Elsa părea nedumerită. Totuși, nu văd cum ar putea o persoană atât de drăguță să lase în urmă un pisoi. Dacă tata o să-i dea telefon și ea o să spună că-l vrea înapoi pe Pepper, nu sunt sigură că ar trebui s-o lăsăm să-l ia.

– Și ce-o să faceți? întrebă Lilly, răsucindu-se și uitându-se cu îngrijorare la Elsa.

Fata își lăsă umerii în jos.

– N-am idee. Dacă tata zice că Pepper e al ei, cred că trebuie să i-l dăm înapoi.

Tata se încruntă la Elsa.

– Uite ce e, îmi dau seama că nu vrei să vii…

– Nu-i vorba de asta! Nu cred că ar trebui să ne ducem deloc, mormăi fata drept răspuns. L-a abandonat!

– Nu știm asta, Elsa. Ascultă, când am vorbit la telefon, doamna Bell nu părea că se simte bine, iar când i-am spus despre Pepper s-a necăjit tare. A întrebat dacă am putea să venim în vizită și eu i-am zis că da. Așa că ne ducem!

– Dar de ce l-a lăsat în urmă? strigă Elsa furioasă. E așa de trist! Dacă el n-ar fi coborât din pod și nu ne-ar fi găsit, ar fi murit de foame.

– Sunt sigur că există vreun motiv, spuse tata. Știu că pare ciudat. Totuși, cred că ar trebui s-o lăsăm să ne explice. După voce, era tare supărată, Elsa!

Sincer, nu cred că l-a abandonat intenționat. În orice caz, dacă mergem s-o vedem, ne va spune chiar ea, nu?

– Hai, Elsa! Sora ei o luă în brațe și îi șopti la ureche: Nu te mai certa! Trebuie să ducem în continuare muncă de lămurire cu tata, ca să ne lase să-l păstrăm pe Pepper. Nu ajuți deloc!

Elsa își trase haina pe umeri. Se bucura că Sara nu-și pierduse speranța, însă ea nu credea că o să meargă. Tata părea ferm hotărât să găsească adevăratul cămin al pisoiului. Fetița își scoase fularul din coșul de lângă ușă, iar Pepper se repezi la franjurile care atârnau. Elsa nu se putu abține să zâmbească, deși drăgălășenia lui o făcea doar să regrete și mai mult că era pe cale să-l piardă.

– Nu, nu poți să-l iei tu, caraghiosule, am nevoie de el! Oh, Sara, uite!

Cu un aer neabătut, Pepper se cățăra pe fular, punând câte o lăbuță în fața celeilalte. Tata scutură din cap.

– Cred că vrea să vină cu tine. De data asta nu, pisoiule. Tu trebuie să rămâi aici.

Bărbatul ridică fularul, cu tot cu Pepper, și încercă să desprindă ghearele motanului din țesătura din lână, în vreme ce animăluțul scâncea supărat.

– Nu, nu te agăța din nou… Poftim! Hai, pisi, înapoi în cutia ta!

Tata îl duse pe Pepper în bucătărie și îl puse în lădița din carton găsită de Sara. Căptușită cu un prosop vechi, aceasta devenise un bun culcuș temporar pentru o pisică. Apoi tata se întoarse în grabă pe hol.

– Bine, fetelor, să ne grăbim! Să ieșim înainte să ne prindă din urmă!

Le zori afară pe Elsa și pe Sara, după care închise ușa.

Pepper se încurcase în faldurile prosopului, poticnindu-se să iasă din cutie și mieunând îngrijorat. Unde plecau? De ce nu-l luau și pe el? Elsa îl mai

lăsase uneori singur în camera ei, dar acum simțea că era altfel. Dispăruseră toți trei, iar casa părea rece și tăcută.

Dincolo de ușa cea mare mirosea ciudat și un pic înfricoșător. Nu voia să meargă afară, însă își dorea și mai puțin să fie lăsat în urmă. Toți plecaseră și îl abandonaseră, întocmai cum făcuseră mama lui și ceilalți pisoi. Pepper se opri în dreptul ușii din față și începu să miaune agitat, strigând-o pe Elsa ca să vină să-l găsească. Ba chiar zgârie ușa cu ghearele, sperând că ea se va deschide, astfel încât să poată fugi pe urmele fetei. A tot lovit și a tot zgâriat până când și-a rănit lăbuțele, în timp ce urla fără încetare. De ce plecaseră? Unde erau? Unde era mama lui?

În cele din urmă, se prăbuși pe preșul de la intrare, strângându-și ghem trupșorul pleoștit și vârându-și sub piept lăbuțele care îl dureau. Era foarte obosit și foarte înfrigurat. N-avea lângă cine să se cuibărească. Cu răsuflarea întretăiată, Pepper își ascunse nasul în blănița moale și pufoasă de pe piept.

Era prea mic ca să priceapă că, uneori, oamenii se întorc.

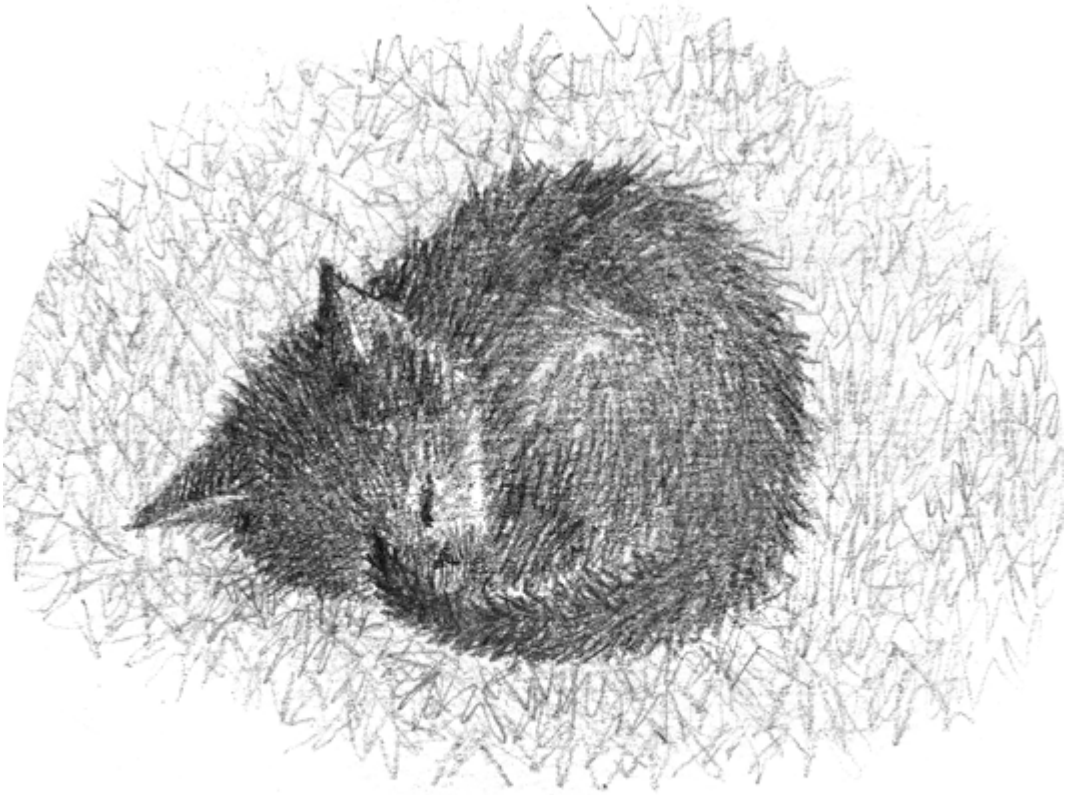

Capitolul 8

Elsa îi urma pe tata, pe Sara și pe îngrijitoare prin salon. Nu-și dăduse seama că doamna Bell se mutase într-un centru de îngrijire. Deși Lilly îi spusese că femeia era foarte slăbită.

Îngrijitoarea se aplecă lângă o bătrână așezată într-un fotoliu și o atinse ușurel pe braț.

– Doamnă Bell? Au venit în vizită domnul Parsons și fiicele lui.

– Oh!

Doamna Bell clipi ca și cum ar fi fost pe jumătate adormită, apoi își ridică ochii spre cele două fete și tatăl lor.

– Oh, vă mulțumesc că ați venit! Vă rog, aduce-ți scaune, luați loc!

Tatăl trase niște scaune și se așezară, privind-o oarecum stânjeniți pe bătrâna femeie. Nimeni nu prea știa ce să spună. Elsa era puțin uimită că

doamna Bell părea atât de bolnavă și slăbită. Oare cum se descurcase să trăiască în casa lor ⧫deja începea s-o considere cu adevărat casa lor), cu toate scările alea? Poate de aceea îl lăsase pe Pepper în urmă? Pur și simplu nu se simțise îndeajuns de bine încât să aibă grijă de el? Totuși…

– Am fost atât de surprinsă când m-ați sunat, începu doamna Bell cu glas tremurat, uitându-se pe rând la toți trei. Îmi pare foarte rău. Chiar ați găsit un pui de pisică în casă?

– Da, încuviință tata, dând din cap. Un mic pisoi negru. Credem că are doar vreo câteva săptămâni.

– Oh, Doamne! Pur și simplu nu înțeleg, murmură femeia.

– Deci… n-ați știut că era acolo? întrebă șovăitor tata.

– Nu! Oh, nu, bineînțeles că nu! Dacă nu v-ați fi mutat repede, bietul animal poate că ar fi…

Doamna Bell și-a ridicat îngrozită ochii către tata.

– Ați crezut că l-am abandonat?

Tata ridică jenat din umeri.

– Păi, ne-am întrebat… Nu știam sigur cum de s-a putut întâmpla.

– Ce-a fost? întrebă Elsa. Vă rog! De unde vine Pepper?

– Da. Ar fi mai bine să vă explic. Nici eu nu pricep cu adevărat, dar… mă rog, draga mea pisică, Jemima…

Doamna Bell a suspinat.

– Îmi pare rău, încă mi-e destul de greu să vorbesc despre ea. Era o pisică fără stăpân, am găsit-o cam acum un an în grădina din spate. Tare slabă și flămândă, sărăcuța. Era prea timidă ca să intre în casă, dar era clar că n-o hrănea nimeni, așa că am cumpărat niște mâncare pentru pisici și i-am lăsat un castronel afară, în curte. Mă încânta să văd cum își revine și arată fericită, iar până la urmă, s-a obișnuit cu mine. Vedeți voi, s-a mutat foarte încet în casă. Cred că frigul a convins-o. Anul trecut a nins, și atunci și-a petrecut pentru prima oară noaptea înăuntru. N-a fost niciodată genul de pisicuță care să-ți stea în poală, dar torcea și avea un coșuleț în bucătărie…

– Ce culoare avea? interveni Elsa curioasă, întrebându-se dacă și Jemima era neagră ca Pepper.

– Oh, era o tărcată superbă, dar cu dungi cafenii, nu gri! Era așa de frumoasă, cu niște mustăți atât de lungi…

Chipul doamnei Bell se crispă, iar Elsa realiză cu groază că bătrâna se străduia să nu plângă. Ce pățise Jemima? Femeia își trase nasul și continuă.

– Ar fi trebuit s-o duc la veterinar, s-o sterilizeze și s-o vaccineze, dar era atât de timidă, încât nu voiam s-o prind și s-o bag într-o cușcă. S-ar fi

speriat tare. Așadar, am tot amânat. Pe urmă, desigur, mi-am dat seama că se îngrășase foarte mult și că urma să aibă pui.

Doamna Bell suspină.

– Iar pe atunci deja nu mai puteam să urc prea bine scările. Treptele care duceau până la pod erau un efort prea mare pentru mine. Mergeam la etaj numai ca să mă culc, iar uneori, dacă nu mă simțeam bine, dormeam pe canapea. Apoi a venit fiica mea în vizită și și-a dat seama cât de greu începea să-mi fie cu toate, așa că m-a convins să mă mut aici. Și mă simțeam destul de pregătită s-o fac… toate mesele sunt gata preparate și am oameni cu care să stau de vorbă, e minunat… Numai că…

Tata a dat din cap, după care a spus încetișor:

– Numai că nu puteați s-o luați și pe Jemima?

– Da. Eu și Beth ne-am străduit din răsputeri să găsim un loc în care să pot avea o pisică, însă nu exista niciunul.

Doamna Bell s-a frecat la ochi.

– Am aranjat să vină oamenii de la adăpostul pentru animale și s-o ia, explică ea. Jemima deja născuse puii, îi auzeam mieunând, dar nu-i vedeam niciodată, pentru că nu puteam să urc scările. Pur și simplu îi lăsam ei o grămadă de mâncare jos, la parter. Gustări, bucățele de pui ca să aibă putere să-și hrănească puiuții. Beth a mers la etaj, a tras cu ochiul de după ușă și mi-a zis că micuții erau adorabili, toți cuibăriți împreună cu Jemima într-o cutie de haine vechi. A făcut o poză s-o am. Și, desigur, i-am văzut când i-au luat fetele de la adăpost. Biata Jemima… era speriată de moarte.

Elsa își strecură mâna în a tatălui ei. Se înfuriase atât de tare că Pepper fusese lăsat singur… nici nu-și închipuise că trecutul ascundea o poveste atât de tristă.

– Dar pe Pepper nu l-au luat?

Doamna Bell scutură din cap, ștergându-se încă o dată la ochi cu dosul mâinii.

– Probabil că Beth și cu mine am numărat greșit, e singura posibilitate la care mă pot gândi. Le-am spus celor de la adăpostul pentru animale că sunt patru pisoi, iar ei au găsit patru pisoi. Toți tărcați. Dar poate că micuțul cel negru se ascundea. Pur și simplu n-au știut că trebuie să-l caute. Îmi pare foarte rău. Slavă Domnului că l-ați găsit!

– Da, spuse Elsa, dând cu seriozitate din cap. Nu eram siguri că o să-l mai vreți înapoi.

– Mi-aș dori să-l pot lua, răspunse doamna Bell. Mi s-a rupt inima când am dat-o pe Jemima și mi-ar fi plăcut tare mult să păstrez pisoii. Dar, bineînțeles, aș fi avut grijă să-i castrez pe toți.

Bătrâna s-a uitat cu speranță la Elsa, la Sara și la tatăl lor.

– Voi aveți cum să-l țineți? Dacă nu, pot să vă dau datele de contact ale adăpostului unde au fost duși Jemima și frățiorii lui.

Cu ochii plini de nădejde, Elsa își întoarse privirea către tatăl ei, însă el dădea aprobator din cap.

– Ne-ar fi de mare ajutor. Fetele își doresc foarte tare să-l păstreze, dar nu sunt convins că putem să ne descurcăm cu un motan, când abia ne-am mutat în casă nouă.

Elsa clipi, ca să-și alunge lacrimile, și o văzu pe Sara întunecându-se la față. Cum putea tata să spună așa ceva, după ce auzise povestea tristă a Jemimei?

În mașină, pe drumul de întoarcere, amândouă fetele au rămas tăcute. Sara nu s-a așezat în față, lângă tata, așa cum făcea deseori. În schimb, s-a urcat pe bancheta din spate, alături de Elsa, și a luat-o de mână. Au continuat să se țină de mână până acasă.

– Uite, îmi pare rău! le spuse tata cu blândețe, în timp ce oprea motorul mașinii în fața locuinței. Știu că voi două vreți să-l păstrați pe Pepper. Poate că, după ce o să ne instalăm mai bine, ne putem gândi la un animal de companie. Purceluși de Guineea, cum voiai tu, Elsa. Ori am putea să ne gândim la o pisică.

Elsa dădu din cap, își trase nasul, apoi, urmându-i pe tata și pe Sara, porni cu pași nesiguri pe alee, încercând să nu izbucnească în lacrimi. Părea că n-avea niciun rost să plângă și să se certe, de vreme ce tatăl ei era deja atât de hotărât.

Când tata împinse ușa de la intrare, dădu peste un ghemotoc de blăniță neagră. Bărbatul băgă capul înăuntru și, de teamă, i se tăie răsuflarea.

– Pepper!

Pisoiul clipi spre ei, molatic și plouat, după care în ochii lui apăru o sclipire aurie. Sări în picioare și începu să miaune frenetic.

– N-a trecut atât de mult de când te-a hrănit Elsa, spuse tata, clătinând din cap. Deja ți-e foame?

– Of, tată…

Elsa luă în brațe pisoiul, pe jumătate plângând, pe jumătate râzând, în timp ce micuțul o dezmierda cu disperare, mângâindu-i cu boticul bărbia și obrajii.

– Nu cred că-i e foame. Uită-te la lăbuțele lui! Are ghearele rupte. Și pe asta e un strop de sânge.

– Uită-te la ușă… adăugă Sara.

– L-am abandonat, zise Elsa, tremurând. Cum au făcut Jemima și ceilalți pisoi.

– Adică el a crezut că am plecat pentru totdeauna?

Tata întinse o mână și-l mângâie pe Pepper foarte ușor, cu un singur deget. Elsei i se păru că avea un aer tulburat.

– A mai fost abandonat și altădată, rosti încet Sara.

Tata oftă, trecându-și o mână peste față.

– Așa o fi. Bine.

Elsa clipi, întorcându-și ochii spre el.

– Bine ce?

– Îl păstrăm.

– Poftim?

Elsa căscă gura mare, surprinsă.

– Vorbești serios? șopti ea, în cele din urmă.

Când tata dădu din cap în semn de încuviințare, fetița își lipi obrazul de blana lui Pepper, simțind cum se pornește un tors molcom. Îl strângea cât de tare îndrăznea și tot nu i se părea destul.

Elsa ridică brațele și-l culese din nou pe Pepper din bradul de Crăciun. De data aceasta, pisoiul se desprinse cu un șir lung de beteală argintie înfășurat în jurul lăbuțelor.

– Asta nu-i o jucărie pentru pisici! îi spuse ea pe un ton sever, însă tata râse.

– E cea mai grozavă jucărie pentru pisici, Elsa. Ramuri pentru cățărat, clopoței care sună, cadouri moi și plăcute, pe care să aterizezi când cazi… Apropo… Uite, deschide-l pe ăsta! E pentru tine și Sara. Sara, lasă-ți deoparte pentru o clipă telefonul! Uită-te la ce despachetează Elsa!

Tata îi întinse micuței un cadou subțire și plat, înfășurat în hârtie cu inimioare, iar fata începu să-l desfacă plină de curiozitate. Deja primise darul cel mare ⍰bicicleta pe care o ceruse), plus o grămadă de lucruri grozave pentru Pepper, printre care un culcuș moale în formă de iglu, pe care pisoiul îl ignorase cu desăvârșire până în acel moment. Habar n-avea ce putea fi în noul pachet. Poate o carte despre îngrijirea pisicilor.

Sara o ajută să rupă restul hârtiei, iar cele două fete văzură o ramă în care se afla poza unei superbe pisici tărcate, cu dungi cafenii. Era foarte frumoasă, dar cam slăbuță și avea ochii mari, aurii. Le privea din poză și părea îngrijorată.

– Oh! E Jemima? întrebă Elsa, amintindu-și cum le-o descrisese doamna Bell. E pentru Pepper ca să știe cum arăta mama lui?

Tata zâmbea larg.

– Mai e și un plic! spuse el, frecându-și entuziasmat mâinile. Trebuie să deschideți și plicul.

– Ah…

Elsa îl scoase din ambalaj și îi rupse marginea. În plic se găsea o foaie de hârtie, pe antetul căreia stătea scris Certificat de adopție.

– David, Sara și Elsa Parsons, felicitări pentru adoptarea Jemimei… a citit ea. Jemima? Tată! Te-ai dus și ai luat-o de la adăpost?

– Mi-am dorit foarte mult s-o avem aici în ziua de Crăciun, dar încă îi alăptează pe ceilalți pisoi, explică tata. Anna, doamna care a organizat totul, spune că aproape sigur toți puii o să aibă în curând locuințe noi. Par a fi speciali, fiindcă s-au născut foarte târziu în an, prin urmare acum nu există prea mulți pisoi în căutarea unui cămin. Și atunci Jemima o să se poată întoarce aici.

Elsa își îmbrățișă tatăl, dar apoi se îngrijoră.

– Cum rămâne cu doamna Bell? Jemimei n-o să i se pară ciudat că ea nu mai e prin casă?

– S-ar putea, îi dădu dreptate tata. Totuși, Anna crede că o să se obișnuiască. Aparent, e foarte timidă și cu cei de la adăpost, așa că Anna a profitat imediat de ocazia ca Jemima să revină în vechea ei casă, fie și lângă alți oameni. Consideră că e mai probabil ca ea să se acomodeze aici decât în

oricare alt loc. Cu toate astea, trebuie să acceptaţi că niciodată n-o să fie la fel de prietenoasă ca Pepper.

– Pe mine nu mă deranjează, zise Elsa. Nu mi-a plăcut deloc când doamna cea bătrână ne-a povestit ce speriată a fost în ziua în care au dus-o la adăpost. Și am putea să-i facem poze ca să i le trimitem doamnei Bell, nu-i așa? sugeră fetița.

– E o idee foarte bună.

Tata părea mulțumit.

– A fost plăcută surpriza? întrebă el cu speranță.

– Cea mai bună! răspunse Elsa și se aplecă să-l apuce pe Pepper, care tocmai se pregătea să sară iar pe ramurile cele mai joase ale pomului. Și Pepper va fi de aceeași părere. Iar dacă o s-o avem pe Jemima, atunci n-o să se mai simtă singur când eu și Sara o să fim la școală.

Pisoiul se zvârcoli morocănos în brațele fetei. De ce nu-l lăsau să se cațăre în pomul ăla? Mirosea bine și era plin de lucruri care luceau, zornăiau sau foșneau când le lovea cu labele. Dar de fiecare dată când se apropia, cineva îl și lua pe sus.

– Poftim, poți să te joci cu beteala pe care ai furat-o deja! îi spuse Elsa, fluturându-i-o pe deasupra nasului.

Pepper se năpusti către ea, o strânse la piept și scoase un mârâit feroce. Nu avea de gând s-o dea înapoi. Se culcă în poala Elsei, înfășurat în beteală și lovind din când în când firele scânteietoare. Începea să i se facă somn. Numeroasele încercări de a se cățăra în pom îl epuizaseră. Căscă, arătându-și toți dințișorii ascuțiți ca niște ace, apoi se puse pe tors, în vreme ce Elsa îl mângâia sub bărbie.

– Tu o să rămâi cu noi, o să vină și mama ta, îi șopti fetița. O să avem două pisici. Oh, abia aștept să-i spun lui Lilly!

Torcând somnoros, Pepper se întoarse pe o parte, cuibărindu-se lângă mâna Elsei, lipindu-și nasul de ea. Întinse hotărât o lăbuță peste degetele ei.

Nu avea de gând să-i mai dea drumul.

Holly Webb și-a început cariera ca redactor de cărți pentru copii și a scris prima ei colecție pentru editura la care lucra. De atunci nu s-a mai oprit, semnând deja peste o sută de volume.

Holly locuiește în Berkshire împreună cu soțul ei și cu cei trei copii ai lor. Pisicile ei umblă curioase peste tot, ori de câte ori Holly încearcă să lucreze pe laptop.

Mai multe informații despre
Holly Webb la adresa:

www.holly-webb.com